

[Statsministeren.]

holder, og som står i de pågældende paragraffer i lovforslaget om overenskomsternes forlængelse. Disse beløb er vi nået frem til gennem forhandling med parterne inden for de rammer, som det økonomiske råd angav i sin rapport til regeringen den 18. december. Derved er fremkommet lønstigninger for indeværende år på ca. 1¼ pct. og lønstigninger for næste år på ca. 2½ pct. Det er muligvis lidt mindre end det; det lyder da rimeligt, og vi mener fra regeringens side, at det er rimeligt.

Alt i alt var man fra konservativ side meget afvisende. Hvis jeg vender mig til venstres ordførere, de ærede medlemmer hr. Axel Kristensen og hr. Henry Christensen, vil jeg erkende, at tonen var en ganske anden. Jeg vil erkende, at man i sit ordvalg var mere saglig, og at man forsøgte at anvende vendinger, hvorigennem en forhandling ikke på forhånd kan synes udelukket. Og dog er jeg skeptisk over for denne forhandlingsmulighed. Når man punkt for punkt går igennem, hvad de ærede medlemmer sagde, så var det alligevel negativt. Jeg lader mig meget gerne korrigere af det ærede medlem hr. Axel Kristensen og det ærede medlem hr. Henry Christensen, hvis jeg opfattede det forkert, men jeg fik det indtryk, at heller ikke partiet venstre kunne lide loven om overenskomsternes forlængelse, at heller ikke det ærede medlem hr. Axel Kristensen kunne lide lønbestemmelserne i denne overenskomstløsning. Jeg tror oven i købet, det ærede medlem brugte det udtryk, at folketinget handler i blinde, hvilket jeg mener er uberettiget at sige.

Jeg fik også det indtryk, at man var imod prisreguleringen, gerne så den erstattet med noget andet — men med hvad? At man udmalede et noget dystert billede af den samlede samfundsøkonomiske virkning af denne helhedsløsning, ikke så fantasifuldt som det, det ærede medlem hr. Poul Møller anvendte, hvor milliarderne jo rullede lidt rigeligt, men dog tilstrækkelig dystert til, at man må spørge: er der egentlig en forhandlingsbasis? Man var imod avancekontrollen. Det ærede medlem hr. Axel Kristensen sagde, at han ikke anså store avancer for et onde, i hvert fald ikke i almindelighed.

Man fik indtryk af, at venstre ikke ville hjælpe de lavtlønnede på den måde, rege-

ringen har foreslået, men muligvis vil det ad andre veje. Jeg ved, at man fra venstres side tidligere har beskæftiget sig med børnetilskud. Det kan selvfølgelig indgå i forhandlingerne, men jeg vil da gerne sige straks, at man kan ikke fjerne lavtlønstillæggene fra loven om overenskomsterne og forestille sig, at man kan klare det hele ved børnetilskud. Naturligvis vil man derved have ødelagt den indre balance, som andre medlemmer af regeringen, derunder den højtærede handelsminister hr. Baunsgaard, netop har talt om.

Jeg synes ikke, man fra nogen af de to partiers side og heller ikke fra venstres side tilstrækkeligt anerkender den store sparevilje og spareevne over for de offentlige udgifter, som regeringen har fremvist. (*Hysen*). Ja, hvis man er uvidende om, hvad der er foregået, kan man jo hysse i denne forbindelse, men hvis man har fulgt regeringens arbejde, som f. eks. finansudvalget har haft lejlighed til det, så ved man, at det er sandt, hvad finansministeren netop har sagt fra denne talerstol, at der er udvist en sparsommelighed og en tilbageholdenhed over for alt, hvad der kan spares på, som næppe i nogen tidligere regerings tid.

At de lovpligtige udgifter er vokset, har andre årsager, som dette høje folketing og det konservative parti har deres meget store medansvar for. Regeringen har imidlertid sagt, vi er villige til at diskutere de lovpligtige udgifter, så må vi bare være enige om, hvorledes lovgivningen skal ændres, og være klar over konsekvenserne heraf. Også den tredjedel af udgifterne, der bliver tilbage, som ikke enten er lovpligtige eller bundne af aftaler eller andre hensyn, er vi villige til at gå igennem en gang til med henblik på at nå besparelser. Men man er ikke realistisk, hvis man tror, at man på det, der bliver tilbage, kan indspare de mange hundrede millioner kroner, som helhedsløsningen kræver dækning for for at være en helhedsløsning. Hertil kræves andre statsindtægter, og her har vi peget på den bundne opsparing. Jeg kan ikke være enig med det ærede medlem hr. Henry Christensen i, at det er en gammel travet. Det ærede medlem haledede selv en anden gammel travet frem fra stalden, nemlig forhøjede afgifter. Der vil jeg gerne sige med det samme, at